

paa at stille Forslag op. Men, kunde man sige, vi kunde jo gjøre et Forsøg endnu engang. Ja, hvis det var en Forhandling, der her laa for, kunde man gjøre det, men det er jo ikke nogen Forhandling, vi her foretage os. Det erklæres fra alle Sider med Undtagelse af det ærede Medlem, som er Fader til Loven (Berg) og naturligvis siger, at Ungen er deilig, at det er det rebsomste Ulykke, der nogensinde er kommen til Berden; der er Ungen, som vil have Noget med den at gjøre. Dertil vil jeg sige, at, var der nogen Udsigt til at bringe Noget ud af Loven, jaaledes at vi kunde hævde Folkethingets Stilling og paa en værdig Maade sende den til Landsthinget, vilde jeg gjøre det om ikke af anden Grund saa for at forhindre denne Fællesudvalgs-Politik. Heldigvis lykkedes det os igaar at hindre den; thi det er egentlig ikke Summerne, der ere det ærede Medlem og os imellem. Den finansielle Forskiel er ikke stor, navnlig da det ærede Medlem har erklæret sig villig til yderligere Indrømmelser. Men det ærede Medlem bebrejdede os igaar, at vi sagde, hvad vi vilde, og ikke vilde vente til Fællesudvalg. Det Samme er jeg tilbøjelig til at gjøre nu. Hvis det kunde hjælpe Noget, var det en anden Sag; men her ere Alle enige om, at det ikke kan hjælpe Noget; Loven skal i Fællesudvalg. Finansielt har jeg ligeledes den Grund, at efter den Stilling, som det ærede Medlem har indtaget igaar, hvor han erklærede, at han ikke vilde lade sig binde ved en Bestemmelse, der holder Udgiften under det Nuværende, er det efter min Mening usforsvarligt at lade Loven gaa videre. Det er det Samme som at aabne Udgang til at komme endnu højere op. Nu veed jeg vel, at man siger, at nu skal der gjøres Noget ud af Hærløven, thi nu har den været syv Gange for. Men hvor staar det, at fordi en Lov har været syv Gange for, skal den vedtages den ottende? En Lov kan komme hundrede Gange for og forkastes hver Gang. Kan man ikke gjøre Andet mod flette Love, kan man forhindre, at de gaa igennem. Det har enhver Opposition i sin Magt. Kan den ikke sætte sine Anskuelser igjennem hos Regjeringen, kan den hindre Regjeringen i at sætte sine Anskuelser igjennem i en Lov, og jeg siger, at det bør gjøres ikke blot af finansielle og reelle Grunde og af Hensyn til Befæstningsplanen, men ogsaa fordi jeg tror, at vi slet ikke i Dieblisset ere modne til at blive enige om en Hærløve. Det Indtryk har jeg faaet af, hvad der er sket i de senere Aar. Hvad var Meningen med Hærløven af 1867? Det var at komme nærmere hen i Retning af Folkeaabning. Det var Meningen, og hvis man var bleven ved at gaa den Vej, vilde det have viist sig, at man kunde naae ikke blot en for Befolkningen nyttig, god og forsvarlig Hærorrdning, men ogsaa en betydelig Besparelse med Hensyn til de militære Udgifter, og ligeledes vilde man have naaet ibetmindste det Sidste ved at bryde resolut med denne

Vej og sige: Vi opgive Tanken om almindelig Bærnepligt og gaa tilbage til det gamle System, som ogsaa vil medføre Besparelse, nemlig til en lille Hær. Men ingen af Delene har man gjort. Man er — og det synes at fremgaa af Hærløvsforhandlingen iaar og af det Arbejde, som det ærede Medlem vil sende videre med Krigsministerens Assistance — nu kommen saa vidt, at man er fuldstændig uklar paa sine Grundsatninger. Man vil ikke videre ad den Vej, man gik i 1867, og man vil ikke bryde med den; man vil hørken det One eller det Andet, man staar og valler i det, og faar Noget, som hørken er det One eller det Andet. Det er aabenbart et Legn paa, at vi ikke ere modne til at gjøre et nyt Skridt ind paa denne Vej. Saa er det langt bedre at vente eet Aar endnu og lade den Ting udvile sig i Sommerens Løb og se, hvad der kommer ud af det. Det er ingen Ulykke at vente. Den høitærede Krigsminister har erklæret, at den nugjældende Hærløve er ikke saa gal. Nu veed jeg nok, at det er Noget, som den ærede Krigsminister har sagt, for at gjøre sig kostbar. Men i hvert Tilfælde er den saaledes, at den kan bruges. At der i mange Henseender kan være Ting i Hærløven, der fra de Militæres Side kunne ønskes forandrede, er vel bekjendt, men det er ingen Grund for os til at skynde os med en Forandring. Sikker er det, at vedtage vi Hærløven i dette Dieblis, hvor alle Meninger ere i den Grad i Bilerede, som de ere nu, og uden at der er noget klart Princip om, hvor man vil hen, og hvad Vi man vil gaa, vil det ikke føre til andet Resultat end, at man faar Noget, der er dyrt, og som ikke vil tilfredsstille Noget, og da siger jeg er der ingen Grund til at skynde sig. Jeg veed, at den Sætning har været kolporteret af en Del Præster i Begyndelsen af Aaret, at nu var det en Pligt at kaste Befolkningen en Hærløve. Befolkningen har maasse enkelte Steder været saa naiv at tro paa den Historie; men det er man kommen bort fra for længe siden. Der er ikke et Menneffe i Landet, der tror paa den Betsignelse, der skulde ligge i at faae den ny Hærløve. Det ærede Medlem kan være sikker paa, at intet Menneffe bryder sig om at faae den Hærløve, han har lavet, altsaa, hvorledes jeg saa ser, ser jeg ikke rettere, end at der kun er een Ting at gjøre, naar man vil undgaa usalige Konsekvenser af Loven, baade finansielle og militære, nemlig at standse nu og fri sig for Ansvar ved at stemme imod Loven, og det vil jeg gjøre af den Grund og lægge det ind i Afstemningen, at det skal være en eftertrykkelig Protest fra vor Side mod, at vi skulle være med til at godkjende den Forsvarsplan, som den ærede Minister har faaet Tilslutning til fra forskjellige Sider heri Thinget; i hvert Fald skal den ikke gaa videre med vor Stemme, og vi skulle nedlægge Protest imod, hvad der følger af denne Lovs Vedtagelse,